

[Kjeld Olesen]

stem; naturgassen, mest mulig udnyttelse af vedvarende energiformer og varmeforsyningsloven vil være vigtige skridt – og så naturligvis de besparelser, som vi kommer til at behandle betydelig mere seriøst end tidligere, ikke mindst fordi vi ved, at det ikke bliver i morgen, at vi går i gang med at bygge det første a-kraftværk. Opbevaringsproblemet og reaktorsikkerheden er så væsentlige spørgsmål for socialdemokratiet, at de først må løses betryggende, men vi erkender, at det forpligter til, at man så meget desto mere sætter ind på at klare energiproblemet på anden måde.

Inden jeg går over til et par udenrigspolitiske bemærkninger, eller man kan måske sige som en overgang hertil, vil også jeg nævne den hjemmestyreordning for Grønland, som vi har vedtaget. Man er nu kommet ind i hverdagen, og som man selv har udtalt fra Grønlands side, vil der givet være mange problemer. Socialdemokratiet vil gerne ønske det nye landsting alt muligt held i arbejdet; jeg er sikker på, at vi på det nye grundlag kan fortsætte det gode samarbejde mellem Grønland og Danmark.

Den 16. november sidste år havde vi en udenrigspolitisk debat, der jo ikke gav anledning til den store uenighed. Vi kunne nemlig konstatere den fortsatte brede enighed om dansk udenrigspolitik og – hvad der er afgørende for os – en uændret udenrigspolitik, og det kan vi også gøre i dag. Der er ingen ændret holdning til udviklingshjælpen, hvor jeg synes det har været førstestemmende at se, hvordan Industrirådet søger at mistænkeliggøre indsatsen, men hvor det er glædeligt, at deres anstrengelser ikke påvirker principperne for bistand. Der er heller ingen ændring i vor Afrikapolitik, ej heller når det gælder det nye styre i Rhodesia.

Det, der for tiden samler størst interesse udenrigspolitisk, er unægtelig det kommende valg til Europa-Parlamentet. Dog må interessen vel siges at være større hos partierne end hos vælgerne. Lige meget hvilket parti man tilhører, bør alle gøre en indsats for, at flest muligt møder frem den 7. juni.

Meningen er jo netop, at vi skal overføre vore hjemlige holdninger til det internationale samarbejde i EF, og vi kan konstatere, at alle partier har opstillet deres lister, bortset fra ét eneste, nemlig kommunisterne. De har valgt at virke inden for Folkebevægelsen

mod EF. Da vi andre fortalte noget om DKPs hensigter, blev det udlagt som kommunisthetz.

Det er ganske interessant at iagttage de forbitrede angreb, som især SF og retsforbundet har rettet mod DKP for at udnytte situationen til egen fordel. Sidst så vi det forleden dag, hvor nr. 2 på SF-listen, Niels Gottlieb Larsen, beskyldte kommunisterne for groft og bevidst at vildlede befolkningen i fremstillingen af EF-modstanden. At de ville udnytte situationen, har vi andre vidst fra starten. At det kan overraske de andre partier, må egentlig overraske os. Jeg læste i går en artikel af forretningsudvalgsmedlem hos SF Aage Frandsen, der også står på kandidatlisten hos SF. I denne artikel, der stod i Information for den 30. maj 1979, kommer han ind på kommunisternes dominerende rolle og spørger, hvordan det har kunnet lade sig gøre, hvorefter han siger:

»Det har det for det første, fordi DKP har manøvreret dygtigt. Partiet afprøver dets teori om det antimonopolistiske demokrati...

For det andet fordi andre inden for Folkebevægelsen – herunder også SF og SFere – ikke har villet eller turdet tage et opgør med DKP, bl. a. af angst for at blive beskyldt for at være antikommunist«.

Endelig skriver Aage Frandsen:

»Men DKP arbejder naturligvis ikke helt uegennyttigt. For det første svarer arbejdet i Folkebevægelsen til DKPs teori om det antimonopolistiske demokrati. For det andet vil DKPeren Jens Peter Bonde takket være DKPs agitation – en agitation, der som bekendt ikke er i overensstemmelse med den aftale, der tidligere er indgået mellem partierne tilsluttet Folkebevægelsen – være sikker på at blive valgt. For det tredje vil der på Folkebevægelsens liste formentlig yderligere blive valgt en person, der har DKP-sympatier. For det fjerde er Folkebevægelsen blevet endnu mere afhængig af DKP. Det sidste hænger bl. a. sammen med, at SFere og retsstatsfolk som følge af valgkampen op til den 7. juni vil blive endnu mere passive i Folkebevægelsen.«

Egentlig kan man jo sige: hvad vedkommer det socialdemokratiet? Men jeg vil alligevel sige, det vedkommer ret mange, og jeg vil rette et bestemt spørgsmål til SF. Jeg har været sammen med faglige repræsentanter for SF i mange situationer, hvor de ikke har